

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY ANDRÉ DAVID

..... ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΗΠΟΥ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑ κάποτε, πәне άρκετά χρόνια από τότε, γά πάω γιά ύποθέσεις μου στη μικρή πόλι Μπ... και να μείνω εκεί γιά μερικέσ μέρεσ.

Ο δήμαρχοσ τήσ πόλεωσ αυτήσ ήταν συγγενήσ τού προϊσταμένου μου και με πολλή προθυμία προσφέρθηκε να με διευκολίηη στις ύποθέσεισ μου, έπόμενε μάλιστα να με φιλοξενήση στο σπίτι του.

Έγώ δέχτηκα με πολλή ευχαρίστηση τη φιλοξενία του, γιατί άπεχθάνομαι τά ξενοδοχεία των μικρών πόλεων κι' εκτός τούτου, ο δήμαρχοσ φανόταν ένασ άνθρωποσ πολύ καλόσ και πολύ ευχάριτοσ.

Όταν πήγα στο σπίτι του, ένθουσιάσθηκα άκόμα περισσότερο με τη γυναικά του, ή όποια με ύποδέχτηκε μ' έγχαρδιότητα και μ' ευγένεια παληάσ άρχόντισσασ.

Μου παραχώρησαν ένα όραίο δωμάτιο, γιά να μείνω όσεσ ήμέρεσ ήθελα.

Κι' ή ύπηρετήριά τουσ άκόμα ήταν μά πολύ άγαθή γρηούλα, την όποια είχαν από πολλά χρόνια στην ύπηρεσία τουσ. Όταν με ώδηγήσε στο δωμάτιό μου γιά ν' αναπαυθώ λίγο, μου ειπε ότι ο κύριοσ δήμαρχοσ ήταν ένασ άγγελοσ και ή κυρία δημοφιλία μά άγία γυναίκα, προστάτιτς όλων των φτωχών τήσ πόλεωσ.

Έπειτα άπ' τό δείπνο, κάθησα λίγη ώρα μαζί με τούσ οικοδεσπότησ και μιλήσαμε γιά διάφορα πράγματα. Έξαφνα, δέν έξερω κι' έγώ πώσ, τούσ ειπα :

— Είνε κοίμα που δέν έχετε παιδιά !...

Άλλοίμονο !... Τά λόγια μου αυτά έκαναν τό δήμαρχο και τη γυναίκα του να μελαγχολήσουν. Κατάλαβα τότε, ότι θα είχαν άλλοτε παιδιά, τά όποια θα τούσ είχαν πεθάνει κι' άλλαξα άμέωσ όμιλία.

Έξείνο τό βράδυ, θειάμα, ότ κοιμήθηκα θανάσια στο δωμάτι που μου είχαν παραχωρήσει. Τι δεύτερη όμως νύχτα τήσ εκεί διαμονήσ μου άκουσα έξαφνα, μέσο στον ύπνο μου, μά κραυγή παράξενη, μά κραυγή γυναίκαία που έμοιαζε με λυγμό. Ξύπνησα τρομαγμένος, μη μπορώντασ να καταλάβω άν ή κραυγή εκείνη ήταν μά αυταπάτη, άν την φαντάστηκα μέσα στον ύπνο μου, ή την άκουσα πραγματικά.

Γιά μερικά λεπτά, άφουγκράστηκα προσεχτικά, αλλά δέν άκουσα τίποτε και ξανακοιμήθηκα.

Την άλλη μέρα, δέν ειπα τίποτε σε κανένα γιά την παράδοξη κραυγή που άκουσα τη νύχτα. Άλλά τό βράδυ, μόλισ έμεινα πάλι μόνοσ στην κάμαρά μου, άκουσα, έντελωδς ξύπνιοσ αυτή τη φορά, πριν άκούω πέρασ στο κρεβάτι μου, την ίδια μυστηριώδη κραυγή. Αυτή τη φορά πειά άντελήφθη, ότι ή κραυγή προσεχόταν άπ' τό επάνω πάτωμα. Μιά παράξενη άνησυχία με κατέλαβε τότε. Τό δωμάτιό μου ήταν στο πρώτο πάτωμα, όπου βρισκόνητοσαν επίσης τό σαλόνι και ή τραπεζαρία. Στο δεύτερο πάτωμα, στο όποιο άκούστηκε ή κραυγή, δέν ειχα άνέθει καθόλου. Ύπέθετα ότι θα ήταν εκεί ή κρεβατοκοίμαμερεσ του δημάρχοσ και τήσ γυναίκασ του, γιατί διατ με καλονύχτιζαν, άνέβαιναν επάνω. Στο σπίτι αυτό δέν έμεινε κανένασ άλλοσ, εκτός από τούσ δυό γέρουσ και τη γρηά επίσης ύπηρετήριά τουσ. Μά ή κραυγή που άκουσα ήταν κραυγή νέασ γυναίκασ. Ποιά να ήταν άφαγε αυτή ή γυναίκα ; Σκέφτηκα γιά μά στιγμή ν' άνέθει επάνω και να ρωτήσω τί συμβαίνει, μη συγκρατήθηκα. Ίσωσ να έπρόκειτο γιά κανένα μυστικό τήσ οικογένειασ, τό όποιο δέν έπρεπε να μάθω.

Η κραυγή όμως εκείνη με ειχε ταραξει και δέν μπορούσα να κοιμηθώ.

Τό παράθυρο τουσ δωματίου μου έβλεπε στον κήπο, ο όποιοσ περιτριγύριζε όλο τό σπίτι. Έξω ήταν μά γλυκειά άνοιξιάνικη βραδεία,

με φεγγάρι. Κάθησα λοιπόν σιμά στο άνοιχτό παράθυρο, γιά να τό-ρω άέρα.

Έξαφνα, άκουσα πάλι τη μυστηριώδη κραυγή, αλλά τη φορά αυτή προσεχότανε από τον κήπο. Τρόμαξα και θέλησα να σφαλισώ τό παράθυρο. Μά πριν προφτάσω να τό κλεισω, ειδα να περνά κάτω άπ' τό παράθυρό μου μά νέα γυναίκα, άμορφη σαν νερόίδα, με χρυσα μαλλιά, ριγμένα στούσ ώμοουσ τήσ και ντυμένη μ' ένα μόνο έλαφρό, λευκό νυχτικό !... Για μά στιγμή νόμισα, ότι βλέπω φάντασμα. Άλλά σε λίγο, σχεδόν άμέωσ, μά άλλη γυναίκα πέρασ άπό μπροστά μου, ακολουθώντασ την πρώτη. Κι' αυτή ήταν πολύ όραία, αλλά τά μαλλιά τήσ ήταν μαύρα και φορούσε ένα φόρεμα, μαύρο επίσης. Γρήγορα—γρήγορα έξαφανήθησε κι' αυτή άνάμεσα στα δέντρα του κήπου.

Δέν ήξερα πειά άν ήταν αλήθεια, ότι ειδα ή όνειρο. Έκλεισα όστόσο τό παράθυρο και κλειδωσα την πόρτα τήσ κάμαράσ μου.

«Μήπωσ τό σπίτι αυτό εινε στοιχειωμένο ; » σκεφτόμουν.

«Όλη την ύπόλοιτη νύχτα δέν εκλεισα μάτι.

Τό πρωί, όταν ή ύπηρετήρια μου έφερε τό γάλα, μου ειπε :

— Φαίνεστε άδιάθετοσ, κύριε. Μήπωσ δέν κοιμήθηκατε καλά ;

Τότε πειά δέν βόσταξα και τήσ ειπα :

— Μπορεί να κοιμήθι κανείσ καλά, σ' ένα στοιχειωμένο σπίτι ;

— «Ω, κύριε, γιά τό λέτε αυτό ; με ρώτησε ή ύπηρετήρια.

Τήσ διηγήθηκα τότε όλα όσα μου συνέβησαν. Για την κραυγή που άκουσα και γιά τισ δυό κοπέλεσ που ειδα να τρέχουν στον κήπο, μέσα στη νύχτα.

Η γρηά ύπηρετήρια άναστέναιξε, κούνησε θλιβερά τό κεφάλι τήσ και μου ειπε :

— Άχ, κύριε, δέν ήταν φαντάσματα αυτά που ειδατε. Είνε ή κόρες του κυρίου και τήσ κυριασ.

— Η κόρες του κυριου δημάρχοσ ! φώναξα κατάπληκτοσ.

— Μάλιστα, κύριε, ή κόρες του κυριου δημάρχοσ.

— Έχει λοιπόν παιδιά ο κύριοσ δημάρχοσ ;

— Καλύτερα να μην τά ειχε, κύριε.

— Γιατί τό λέτε αυτό ;

Η άγαθή γερόντισσα σφούγγισε τό βοουκομένη μάτια της και μου ειπε :

— Είνε μά πολύ θλιβερή ιστορία, κύριε. Θα σάσ την διηγηθώ, αλλά δέν θέλω να σάσ χαλάσω τό κέφι.

— Όχι, όχι, σάσ παρακαλώ, να μου τη διηγηθήτε. Είμαι πολύ περιεργοσ να την άκούσω.

Τότε ή γρηά ύπηρετήρια άρχισε να μου διηγείται :

— Η μά άπ' τισ νέεσ, που ειδατε στον κήπο, ή Ξανθή, εινε τρελλή. Η άλλη, ή μελαχροινή, έχει τό λογικό της, μά άφιέρωσε τη ζωή της γιά να περιποιηται την αδελφή της. Δέν άφίνει να τη βάλουμε σε κληνική. Παιόσ μάσ συμβουλευόουν οι γιατροί. Θέλει να την περιποιηται αυτή μέχρι τελεινταιασ τήσ πνοήσ. Άχ, κύριε, τισ ειδατε και τισ δυό πόσο εινε όμοιεσ ;... Δέν εινε κοίμα αυτέσ ή κοπέλεσ να γαθούν έτσι από τον κόσμο, να θαρτούν

Δέν ήξερε ποιά να διαλέξη από τισ δυό...

έτσι ζωντανέσ ;... — Μα γιάτί, γιάτί δλ' αυτά ; ρώτησα. Γιατί να τρελλαθι ή μά, γιάτί ν' άφοσιωθι ή άλλη γιά πάντα στην περιποίησι τήσ τρελλήσ αδελφήσ τήσ ;

— Γιατί, εξακολουθήσε ή ύπηρετήρια, ειχαν την άτυχία ν' άγαπήσουν κι' ή δυό τον ίδιο άνθρωπο. Τον άγάπησαν με τό ίδιο τρελλό πάθος κι' ή δυό. Είνε αλήθεια, ότι κι' αυτέσ εινε πολύ όφοιοσ. Είνε τό πιο όμορφο παλληκάρι του τόπου μας. Και ήταν περήφανοσ γιάτί τον άγάπησαν ή δυό παδ όμορφεσ κοπέλεσ τήσ πόλεώσ μας. Και δέν ήξερε ποιά να διαλέξη από τισ δυό. Τότε ή δυό αδελφέσ, που ήταν τόσο άγαπημένεσ μεταξύ τουσ, άρχισαν να ζηλεύουν ή μά την άλλη. Με κανένα τρόπο δέν εινε ύποχωρούσε ή μά χάριν τήσ άλλησ. «Όσοπου τέλος, ο νεόσ άποφάσισε ν' άρραβωνιαστή με τη μελαχροινή. Τότε ή Ξανθή τρελλάθηκε !... Και ή μελαχροινή με την καρδιά σατραγγιμένη από τισ τύψεις, έδωξε τον άρραβωνιαστικό της κι' όρκήσθησε ν' άπερωσή δηη τήσ τη ζωή γιά την αδελφή τήσ. Κι' έτσι έγινε. Είνε τώρα πέντε χρόνια που δέν έμεινε άπ' τό πλεωρό τήσ ά-

δελφής της, ούτε στιγμή. Καταλαβαίνετε, κύριε, τί τρομερή είνε ή δυστυχία αυτής τής οικογενείας; Οί καύμενοι οί γονείς τους δέν ξε-
σούν ποιά κόρη νά λυπηθούν περισσότερο, τήν τρελλή, ή τή θυσια-
σμένη...

— "Όστε τίς κραυγές τής τρελλής άκουσα χτές τή νύχτα; ρώτη-
σα συγγινημένους βαθεία άπ' αυτή την ιστορία.

— Μάλιστα, κύριε, μου άπάντησε ή ύπηρετρια. Είπε ήσυχη τόν
περισσότερο καιρό, αλλά κάποτε άγριώνει και φωνάζει. Χτές τό βρά-
δυ κατέβηκε στόν κήπο, όπως ήταν, μέ τό νυχτικό της. Κι' ή καύ-
μένη ή άδελφή της έτρεξε ξοπίσω της γιά νά τήν ξαναφέρη στό δω-
μάτιό της.

— Κι' ό νέος πού άγαπούσαν ή δυό άδελφές, ό άτιος δλου αυτού
τού κακού, τί έγινε; ρώτησα.

— Παντρεύτηκε, είνε τώρα τρία χρόνια. "Αχ, τί μεγάλο κακό!...
'Εγώ τίς έχω μεγαλώσει και τίς δυό άδελφές. Κι' όνειρευόμουν νά
τίς δω μία μέρα ευτυχισμένες. "Όμως, ήταν γραφτό, νά πέση ή ά-
νέλιπτη αυτή συμφορά στό τίμο αυτό σπίτι...

Κι' ή γρηύ πατή ύπηρετρια άρχισε νά κλαίη...

Τό μεσημέρι, όταν ξαναείδα τόν Δήμαρχο και τή γυναίκα του,
μού φάνηκαν πειά κι' οί δυό σάν μάρτυρες και σάν ήρωες.

Δέν μου ήταν πειά δυνατόν νά μείνω στό σπίτι τους. Κι' έφυγα
μέ τήν πρόφασι ότι πήρα κάποιο έξαρνικό τηλεγράφημα γιά νά έπι-
στρέψω στό Παρίσι. 'Αλλά ξμεινα ακόμα μερικές ήμέρες σ' αυτή
τήν πόλι, στό ξενοδοχείο.

"Όταν ό Δήμαρχος μέ είδε ξαφνικά μία μέρα στό δρόμο, ταρά-
χτηκε. Τού έξήγησα όμως ότι έλαβα ένα άλλο, νεώτερο, τηλεγράφη-
μα, πού μου έλεγε νά μείνω ακόμα μερικές μέρες στην πόλι αυτή,
κι' ότι ντροπέομουν νά ξαναπάω
στό σπίτι του.

'Εκείνος όμως φαίνεται ότι κα-
τάλαβε τήν άληθινή αίτια τής ά-
ναχωρήσεώς μου από τό σπίτι
του, γιατί άναστέναξε μέ πόνο
κι' έσκυψε τό κεφάλι του λυπη-
μένος.

Πέρασαν χρόνια και χρόνια ά-
πό τότε.

Μά καθώς έμαθα τελευταία, ό
δυστυχισμένος αυτός πατέρας έ-
νε πάντα Δήμαρχος τής μικρής
πόλεως Μπ... , γιατί όλοι οι συμ-
πολίτες του τόν άγαπούν και τόν
έκτιμούν άπερίοριστα.

Κι' ή γυναίκα του καταγίνεται
πάντα μέ τίς άναθοσργίες.

"Όσο γιά τίς δυό άδελφές, έ-
νε ακόμα ή μία τρελλή κι' ή άλλη γιά πάντα θαμμένη ζωντανή
πλάι της...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Ο ΟΡΚΟΣ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΛΑΟΥΣ

'Ο τρόπος, κατά τόν όποιο γίνεται ή δρκωμοσία στά διάφορα μέρη
τού κόσμου, ποικίλει αναλόγως τών έθιμων έκάστου λαού. Στην Κί-
να π.χ., όταν ό μάρτυς δρκίζεται στό δικαστήριο, ό δικαστής του ύ-
πενημιζει τήν ποιηή, ή όποια θα τού έπληθθή άν ψευδομαρτυρήσει,
άποκεφαλίζοντας μία κόττα, κόβοντας σέ δυό ένα άναμμένο κερι,
σπάζοντας ένα γυάλινο βάζο.

Οί Μωαμεθανοί, όταν δρκίζονται στό Κοράνιο, γέρνουν τό σώμα
τους άπάνω του μέχρις ότου άγγύξουν μέ τό κεφάλι τους τό ιερό
βιβλίο.

Οί 'Εβραίοι, όταν δρκίζονται, καθώς και όταν παρενρίσκονται στη
λειτουργία τής συναγωγής των, έξακολουθούν νά φορούν τά καπέ-
λα τους.

Στήν Περσία οί μάρτυρες συνηθίζον νά δρκίζονται άπάνω σ' έ-
να... γιαταγάνι. "Όταν μάλιστα θέλει ό δικαστής, μπορεί νά άπαι-
τήση από τόν μάρτυρα ν' άνοιξη στό χέρι του μία μικρή πληγή και νά
δρκιστή στό ίδιο του τό αίμα.

Οί 'Ινδοί γεντοΐνες, όταν δρκίζονται, μ' ένα άγκάθι τό άριστερό
τους χέρι, άνακατώνουν έπειτα τό αίμα πού θα τρέξω μέ στάχτη και
δρκίζονται άπάνω στό μίγμα αυτό, τό όποιο συμβολίζει τήν τύχη τών
ψευδομαρτύρων, δηλαδή τόν διά τής πυρής θάνατό τους.

Στήν Αυστραλία και στην Παλουασία συνηθίζον νά δρκίζονται
μέ κλειόμενα μάτια. Κατά τή διάρκεια δέ τής καταθέσεώς του, ό μάρ-
τυς όφείλει νά έχη τό ένα του χέρι άπλωμένο πάνω στη γή και νά
παραμένη γονατιστός.

'Ο περιεργότερος όμως ασφαλώς τρόπος δρκωμοσίας ύπάρχει
στην Κορέα, όπου ό μάρτυς ύποχρεούται, πρό τής καταθέσεως, νά κά-
μη έκató μετάνοιες μπροστά στό δικαστή, καθώς και μερικά... τσα-
λιμάκια. "Αν στό
τέλος ή κατάθεσί
του άποδειχτεί ψευ-
τική, τότε υποβάλ-
λεται στην ποιηή τής
μαστιγώσεως.

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Η ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

'Ο 'Αλφρέδος Μυσσέ στην Αιμέ ντ' 'Αλτόν :

'Αγαπημένη μου, αγαπημένη μου, θα βρούσεσαι στο Παρίσι ύ-
στερα από έντε μέρες, και θέλεις νά μίν είμαι τρελλός από χαρά
και έλπίδα;... Πώς νά μίν πεθάνω από τήν άνυπομονησία, περιμέ-
νοντάς σε, και από τήν ευτυχία, όταν σε ίδω;...

Δέν μου κάνει καρδιά νά σου στείλω πίσω τό γράμμα σου και νά
τό στερηθώ έντε δλόκληρες μέρες. Σου στέλνω ένα άλλο σου γράμ-
μα, πού παλιό, και τά χείλη μου μαζί. Και ήθύρωσε, άν μπορείς και
πάλιν, καιά. "Ω, πώς θα σ' εκδικηθώ τώρα, πώς θα σ' εκδικηθώ!
Θά σου δώσω όλα τά φιλιά και όλα τά χάδια πού δέν σουδωκα τό-
σον καιρό!

('Υστερα άπ' τό γράμμα αυτό, ή Αιμέ ντ' 'Αλτόν, τρελλή κι'
αυτή από άγάπη, δέν σκέπτεται πειά παρά πότε θα ξαναϊδή τόν
Μυσσέ. Προσπαθεί όμως νά κρύβη τό αισθημό της από τόν κό-
σμο. "Ετσι ή σχέσεις τους μένον μυστικές. "Ωστόσο, προσπαθούν
νά συναντιούνται όσο τό δυνατόν συχνότερα, χωρίς νά έγείρουν ύ-
ποψίες).

'Ο Μυσσέ στην Αιμέ ντ' 'Αλτόν :

15 'Απριλίου 1837. — Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ!...
Ναι, βέβαια, ή ιδέα σου μου άρέσει, άφοσ άρέσει και σ' έσένα. Ναι,
άμοφορό μου Χερουβείμ, νά συναντιώμαστε στό σπίτι μου, άφοσ δέν
βλέπεις σ' αυτό κανένα έμπόδιο. Νάζερες πώς τήδησε ή καρδιά μου
άπ' τή χαρά, όταν μου τό προ-
τόγραψε. Ναι, έννοια σου, δέν
ύπάρχει κανείς φόβος, κανένας
κίνδυνος. Ναι, μπορείς νά έχο-
σαι μέ τή μεγαλύτερη ασφάλεια.

Εέρεις ότι κατοικώ κοντά στη
βρύση τής οδού Γαρνέλ. Είπε έ-
να κίτρινο σπίτι μέ όχι περιφέρη
είσοδο. Θά μπής χωρίς νά πής
τίποτε στό θυρωρό και θα διασχί-
σης τήν αυλή. Στο βάθος, δεξιά,
βρίσκεται ή σκάλα. "Όταν φθά-
σεις εκεί, αγαπημένη μου, δέν
θάχης πειά άνάγκη από οδηγό,
γιατί εγώ θα βρούσκωμαι στό πα-
ράθυρο, πίσω από τούς μπερντέ-
δες, περιμένοντας τήν άγάπη μου.
Μόλις σε ίδω, θα τρέξω νά σε
άνταμώσω. 'Αγάπη μου, ή σκέψη
μου σταματά. Τί χαρά, τί μέθη, τί ευτυχία!... Τά γράμματά σου μέ
ξετρελλάνουν άκόμη περισσότερο. Κάθε στιγμή τά ξαναδιαβάζω γιά
νά πιστέψω στην ευτυχία μου, γιά νά βεβαιωθώ ότι ένα τόσο άφαιρό
δνειρο, δέν είνε όνειρο. 'Αγάπη μου, δέν είνε άγάπη αυτό πού νοιώ-
θω γιά σένα, είνε τρέλλα, λατρεία!

'Αντίο, αντίο, χίλια φιλιά στό χείλη σου, στό λαϊμό, στό κάτα-
σπρά σου χεράκια. Στείλε μου γρηγορα ένα γράμμα πού νάχη άγγί-
ξει τά χείλη σου, τά μάτια σου, τόν κόρφο σου, δλόκληρη έσένα, τήν
χιλιοαγαπημένη, τήν χιλιολατρεμένη μου Αιμέ.

'Ο Μυσσέ στην Αιμέ ντ' 'Αλτόν :

Ποτέ δέν φανταζόμουν ότι ή άγάπη μπορούσε νά δώση τέτοια χα-
ρά. Τί ευτυχία, τί ευτυχία!... Δέν ξέρω, άγγελέ μου, τί θα γίνη μία
μέρα ή άγάπη μας, μά είμαι βέβαιος ότι δέν θα μπορούσε ποτέ ν' άν-
θιση άγάπη ύπό αίσωτέρους οίονους. Τή στιγμή αυτή πού σου γρά-
φο, σ' δρκίζωμαι ότι καταβάλλω διη τή θέλησή μου γιά νά μη σου
γράψω τρέλλες. Θά ήθελα νά μη μιλώ, νά μίν αισθάνωμαι ως τό
Σάββατο πού θα σε ίδω, νά κοιμηθώ ως τότε βλέποντάς σε στό θ-
νεϊράτο μου, και νά ζυτηήσω γιά νά τρέξω στό παράθυρο και νά σε πε-
ρμείνω. Νά, μου φαίνεται πως σε βλέπω κίλμας νά φτάνης. Τό άμάξι
σταματά, κατεβαίνεις, προχωρείς μέ μικρά βήματα, στην αυλή, φτά-
νεις στη σκάλα... Τρέχω, σε πιάνω από τά χέρια, σε φιλώ. Στο ση-
μείο αυτό ή φαντασία μου σταματά. Δέν προσπαθώ νά προβλέψω τί-
ποτα, ούτε τήν ευτυχία μου, ούτε τήν άμορφία σου, ούτε τή πρώτη
λέξη πού θα μου πής. Μά τό πρώτο σου φιλί, ώ, εκείνο τό μαντείο
κίλμας, τό αισθάνωμαι, μέ καιε δλόκληρον!

'Αντίο, θεά μου, αντίο, άγγελέ μου!... Χίλια φιλιά στό χείλη
σου... Φοβόμαι μήπως δέν σου άρέσω άρεσάτα, μήπως δέν μ' έβρεις
αντάξιο σου. 'Αντίο, ζωή μου, σε σφιγγώ πάνω στην καρδιά μου μέ
διη τή δύναμή μου. "Ω, πόσο σε αγαπώ!... Πόσο σε αγαπώ!...

ΓΝΟΜΙΚΑ

Λίγοι άνθρωποι έχον τό κουράγιο νά φαίνονται τόσο καλοί, όσο
είνε στην πραγματικότητα.

Χάρο.

Καλωσύνη δέν είνε
τό νά φαίνεται κανείς
καλύτερος από τούς
χειρότερους του.

Σενέκας.